

Arrest

nr. 196 375 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 januari 2012 een eerste asielaanvraag in. Op 7 mei 2012 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 januari 2013 bij arrest nr. X bevestigde de Raad in beroep deze beslissing.

1.2. Op 5 februari 2013 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 7 februari 2013 werd de beslissing genomen tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Op 30 juli 2013 keerde verzoekster vrijwillig terug naar Irak.

1.4. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 13 september 2015 opnieuw België is binnengekomen, samen met haar drie minderjarige kinderen, diende op 14 september 2013 een derde asielaanvraag in.

1.5. Op 7 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 7 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/09/2015

Overdracht CGVS: 22/12/2015

U werd op 25 april 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 08.45 uur tot 13.21 uur. Uw advocate, Meester Deyaert loco meester Franz Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslima van Arabische origine te zijn, afkomstig van Bagdad. U heeft uw hele leven bij uw familie in de Palestina-straat in Bagdad gewoond, behalve in de periode van uw huwelijk (1998-2004), de periode van uw verblijf in Nederland (november 2010 - april 2011) en de periode van uw verblijf in België (januari 2012 – juli 2013). Na uw terugkeer uit België, in juli 2013, verbleef u 7 maanden bij uw moeder in de Palestina-straat, waarna u afwisselend bij uw zus in de al Mansour wijk en bij uw moeder in de Palestina-straat verbleef, tot uw vertrek uit Irak op 24 augustus 2015.

Na de dood van uw echtgenoot R.H.R.M. had u een conflict met uw schoonfamilie. Zij eisten de voogdij over uw kinderen en ze wensten dat uw kinderen een soennitische opvoeding kregen. Omwille van uw sjiitische achtergrond kon u hen die niet bieden. Uw schoonfamilie zette u steeds meer onder druk en u vreesde dat ze uw kinderen zouden ontvoeren. Daarom besloot u in november 2010 om samen met uw 3 zonen Irak te verlaten.

Op 28 november 2010 diende u een asielaanvraag in in Nederland. Nadat uw asielaanvraag in Nederland werd afgewezen, werd u begin april 2011 gedwongen gerepatriëerd naar Bagdad.

Na uw terugkeer ging u in dienst bij het ministerie van Binnenlandse zaken. U moest als agente vrouwen fouilleren bij het politiekantoor van al-Jadida. Ondertussen bleef uw schoonfamilie via uw broer contact met u zoeken. Op een dag werd u ontvoerd door drie onbekenden terwijl u te voet onderweg was naar uw werk. U werd 5 dagen vastgehouden op een onbekende plaats. Nadat uw broer losgeld betaalde, lieten de ontvoerders u vrij. U diende een klacht in bij de Politie. Enkele dagen later ontving u een dreigbrief waarin u en uw familie met de dood werden bedreigd. U werd gevraagd te stoppen met uw werk en de wijk te verlaten. De brief was ondertekend door de soennitische terreurorganisatie Dawlat al-Iraq al-Islamiyah. U vreesde voor uw leven en u vreesde nog steeds dat uw kinderen zouden worden ontvoerd door uw schoonfamilie en besloot daarom Irak opnieuw te verlaten op 28 december 2011. U vertrok met het vliegtuig vanaf de luchthaven van Bagdad naar Turkije. Op 2 januari 2012 vertrok u per vrachtwagen vanuit Turkije naar Europa. U kwam op 8 januari 2012 aan in België.

Op 9 januari 2012 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Op 5 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 15 januari 2013.

U verliet België niet en diende op 5 februari 2013 een tweede asiel aanvraag in in België. U baseerde zich hierbij gedeeltelijk op de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. In casu vreesde u nog steeds dat uw kinderen ontvoerd zouden worden door uw schoonvader. Via de dienst voor Religieuze Zaken van de soennitische gemeenschap had uw schoonvader het hoederecht verkregen. Hij zou zijn macht binnen al Qaida gebruiken om u te bedreigen. Uw stam zou u officieel verstoten hebben. Op basis van deze verstoting zou er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd zijn. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: Een enveloppe van DHL; een kopie van de beslissing van de dienst Religieuze zaken van de soennitische gemeenschap in Irak in verband met het hoederecht van uw schoonvader over uw kinderen; een kopie van een verstotingsbrief van uw stam; een kopie van de volmacht van uw schoonvader gericht aan de advocaat;

een kopie van de volmacht van u, gericht aan uw moeder en een kopie van een arrestatiebevel op uw naam door het Hof van Beroep van Al Rusafah.

Op 7 februari 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Op 30 juli 2013 keerde u vrijwillig terug naar Irak, waar u zich opnieuw vestigde in uw ouderlijk huis in de Palestina-straat, Bagdad. Tijdens uw verblijf in België in 2013 bent u, zonder de toestemming en zonder medeweten van uw familie, hertrouwd met K.H.H. (O.V.: (...)). Dit betrof een religieus huwelijk.

Acht maanden na uw terugkeer uit België werd uw broer door uw voormalige schoonvader uitgenodigd voor een traditionele zitting bij de stam, om de toekomst van uw kinderen te bespreken. Tijdens de zitting waren onder andere uw voormalige schoonvader, uw broer, schoonbroer en een verantwoordelijke van zowel uw stam als de stam van uw schoonvader aanwezig. Er werd beslist dat uw kinderen naar uw voormalige schoonvader moeten als ze 18 jaar worden. Na deze bijeenkomst hebben zowel u, als uw familie, uw voormalige schoonfamilie niet meer gehoord of gezien.

In augustus 2015 had u een conflict met uw buurman, een leider van al-Hashd al-Shaabi. Uw zoon begon in die periode op een positieve manier over radicalisering en al-Hashd te spreken. Op een bepaald moment werd u boos en u zei tegen hem dat hij moest stoppen met praten over deze dingen en niet naar hen moest luisteren. Uw zoon ging kwaad weg en vertelde tegen zijn vriend, de zoon van uw buurman, wat er gebeurd was. Uw buurman kwam vervolgens 's avonds naar uw huis in de Palestina-straat en klopte op een agressieve manier op de deur. Toen u de deur opende vroeg hij hoe u zo lelijke woorden durfde te zeggen over al-Hashd, over Al-Sistani en over Iran. Hij zei dat u iets tegen al-Hashd had omdat uw kinderen van een soennitische man zijn. Hij droeg een wapen, maar bedreigde u er niet mee. Diezelfde avond vertrok u naar uw zus in de al-Mansour wijk. Vier dagen later, op 24 augustus 2015, verliet u Irak. Per vliegtuig reisde u eerst van Najaf naar Istanbul en vervolgens naar Izmir. Via Griekenland en de Balkanroute reisde u verder naar Duitsland, van waar u tenslotte met de auto verder reisde naar België. U kwam op 13 september 2015 aan in België en u vroeg op 14 september 2015 een derde maal asiel aan.

Een jaar geleden kwam uw familie te weten dat u in 2013 in België bent hertrouwd. U heeft een vermoeden dat ze dit vernamen van Irakezen die terugkeerde van België naar Irak. U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw broers omdat u trouwde zonder hun toestemming.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: de huwelijksakte van uw tweede huwelijk met gelegaliseerde vertaling, een geboorteakte, een bewijs van woonst in Irak, een werkbadge, identiteitskaarten van u en uw kinderen, vliegtickets van terugkeer naar Irak in 2013, vliegtickets richting België uit Griekenland en de originele paspoorten van u en uw kinderen. Verder legde u nog een kopie van een puntenlijst van uw studie, een enveloppe van DHL en verschillende foto's van uzelf, uw huidige echtgenoot, uw kinderen en Palestina-straat voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiaire Beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat u uw huidige asielaanvraag deels baseert op asielmotieven die u bij uw vorige asielaanvragen in Nederland en België reeds aanhaalde, in casu de voorgehouden problemen met uw schoonfamilie omtrent het hoederecht van uw kinderen. In dit verband moet er worden opgemerkt dat uw asielaanvraag in Nederland werd afgewezen omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat uw aanvraag gegrond was op omstandigheden die een grond voor verlening konden vormen (zie Voornemen, dossier IND, toegevoegd aan het administratief dossier). Uw eerste asielaanvraag in België werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en er eveneens ernstige twijfels bestonden omtrent uw werkelijke profiel. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep volledig overgenomen door de RvV.

Uw tweede asielaanvraag in België werd door de DVZ niet in overweging genomen aangezien u geen nieuwe gegevens aanbracht dat er ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het ongeloofwaardige karakter van uw vorige asielaanvragen wordt bevestigd door onderstaande vaststellingen.

U vestigde zich na uw terugkeer uit België immers op uw oude adres in de Palestina-sstraat, waar de familie van uw eerste man u gemakkelijk zou kunnen vinden (CGVS, p. 5, 6, 14). Dit gedrag stemt niet overeen met de vrees die u zegt te hebben ten aanzien van uw voormalige schoonfamilie. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw 2e asielaanvraag een kopie van een verstotingsbrief van uw stam voorlegde. Echter, het feit dat u na uw terugkeer uit België nog 2 jaar bij uw familie kon wonen wijst er allerminst op dat u daadwerkelijk verstoten werd door uw stam. Tenslotte legde u tijdens uw tweede asielaanvraag een kopie van een arrestatiebevel neer op uw naam, dat uitgevaardigd werd door het Hof van Al Rusafah. U stelde dat u in Irak werd gezocht en bij aankomst aan de luchthaven van Bagdad onmiddellijk gearresteerd zou worden (zie verklaringen DVZ 2e asielaanvraag, punt 15). Op 30 juli 2013 keerde u vrijwillig terug naar Irak, via de luchthaven van Bagdad, en dit vreemd genoeg zonder enig probleem. Indien er daadwerkelijk een arrestatiebevel zou zijn op uw naam kan er worden verwacht dat u bij aankomst in Irak gearresteerd zou worden. U gevraagd uit te leggen hoe het kan dat u het land in- en uit kan reizen zonder probleem terwijl er een arrestatiebevel op uw naam staat, stelt u dat het arrestatiebevel mogelijk vals is, opgesteld door uw schoonfamilie om u onder druk te zetten (CGVS, p. 26). Dit is geen afdoende verklaring en betreft duidelijk een post factum verklaring.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid en houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag.

Dient te worden opgemerkt dat u er ook in onderhavige asielaanvraag niet in slaagt aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk dusdanige problemen zou kennen met uw ex-schoonfamilie die tot de conclusie zouden kunnen leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Zo geeft u zelf aan dat noch u, noch uw familie in Irak, tot op heden iets heeft vernomen van uw voormalige schoonfamilie en dit sinds de zitting in maart 2014 (CGVS, p. 22). Indien u daadwerkelijk vervolging dient te vrezen van uw ex-schoonfamilie mag er worden verwacht dat zij in de periode na de zitting van maart 2014 nog contact met u zouden zoeken. Aangezien dit niet het geval is ondermijnt het andermaal de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met uw ex-schoonfamilie. Bovendien werd er tijdens de zitting van maart 2014 beslist dat uw kinderen naar uw voormalige schoonouders dienen te gaan wanneer ze achttien worden (CGVS, p. 21, 22). Tijdens uw 2e asielaanvraag in België legde u vreemd genoeg een kopie van een beslissing van de dienst Religieuze zaken van de soennitische gemeenschap in Irak voor, waarin stond dat het hoederecht over uw kinderen toen reeds aan uw voormalige schoonvader werd toegewezen. U stelt nu dat de beslissing van het stammenoverleg de eerdere beslissing van de dienst Religieuze zaken overklast (CGVS, p. 24). Los van het bevreemdende van deze wending moet er dan ook worden geconcludeerd dat de overeenkomst die gesloten werd tijdens de zitting van maart 2014 in uw voordeel is. Wanneer een minderjarige achttien wordt dient hij bovendien niet langer onder voogdij te staan. Er kan hier in geen geval gesproken worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ernstig risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw voorgehouden problemen met uw voormalige schoonfamilie betreffende de voogdij over uw kinderen kunnen, mede gezien de eerdere vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven, bijgevolg niet leiden tot de conclusie dat u hierom nood heeft aan internationale bescherming.

Naast de problemen met uw voormalige schoonfamilie vreest u ook dat uw zoon gerekruteerd zal worden door Al-Hashd Al-Shaabi. U verwijst daarvoor naar het incident met uw buurman, dat 4 dagen voor uw vertrek uit Irak plaatsvond (CGVS, p. 3, 12, 13). Dit betreft echter een eenmalig incident. U geeft zelf aan dat u uw buurman nadien niet meer heeft gehoord of gezien. Evenmin ging hij langs bij uw moeder. U geeft verder ook aan nooit eerder problemen gehad te hebben met milities. Verder wijst niets in uw verklaringen erop dat uw zoon gedwongen gerekruteerd zou worden door Al-Hashd (CGVS, p. 18, 22, 23, 24). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie administratief dossier) blijkt overigens dat gedwongen rekruteringen door Al-Hashd Al-Shaabi niet plaatsvinden. Dit geldt zowel voor soennieten als sjieten. Er zijn immers meer dan voldoende vrijwillige strijdkrachten. U hiermee geconfronteerd zegt u dat die info klopt, maar dat ze de jongeren wel brainwashen (CGVS, p.24).

Uit niets in uw relaas blijkt echter dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden met uw zoon. Dit betreft bijgevolg een louter hypothetische vrees. Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ in kader van uw derde asielaanvraag geen enkele melding maakte van dit incident of de vrees dat uw zoon gerekruteerd zou worden. U gevraagd waarom u uw vluchtaanleiding niet vermeldde bij het interview op de DVZ, stelt u dat onze collega's dat niet hebben gevraagd en dat het interview te kort was (CGVS, p. 24). Deze verklaring kan echter niet overtuigen, aangezien er u tijdens het interview bij DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw asiel aanvroeg in België.

Tenslotte vreest u vermoord te worden door uw broers, omdat u in België hertrouwd bent zonder hun toestemming. U slaagt er echter niet in die vrees concreet te maken. Zo is het niet geloofwaardig dat zowel u, als uw kinderen, uw huwelijk met uw huidige echtgenoot geheim konden houden tijdens uw verblijf in Irak van juli 2013 tot augustus 2015. U woonde namelijk afwisselend met uw moeder en uw zus en gaf aan regelmatig contact te hebben met uw echtgenoot in België (CGVS, p.16). Tijdens deze periode zouden jullie zelfs een procedure tot gezinshereniging gestart zijn die overigens werd afgewezen (CGVS, p. 12). Verder blijft u zeer vaag over de manier waarop uw familie uiteindelijk te weten is gekomen dat u hertrouwde in België. U stelt dat ze het te weten kwamen via Irakezen die terugkeerden van België naar Irak. U gevraagd dit te specificeren, zegt u dat u niet weet wie dit precies vertelde aan uw familie, maar dat veel mensen jullie kennen (CGVS, p.17). Wat betreft uw huidige schoonfamilie verklaart u initieel expliciet dat zijn niet op de hoogte zijn van jullie huwelijk (CGVS, p. 10). Gezien uw, vage, claim dat uw eigen familie wel op de hoogte zou zijn van het huwelijk wordt u gevraagd hoe het kan dat zij dit niet te weten zijn gekomen. U wijzigt hierop uw verklaringen en stelt dat u niet weet of uw schoonfamilie op de hoogte is en dat u het niet heeft gevraagd aan uw man aangezien het voor de man niet van belang en niet schandalig is (CGVS, p.17). Deze verklaringen overtuigen allerm minst en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk vervolging dient te vrezen omwille van uw huidige huwelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Ze hebben hoofdzakelijk betrekking op uw reisweg van en naar België, op de identiteit en herkomst van u en uw kinderen, op uw huwelijk met uw huidige echtgenoot, uw werkzaamheden in Irak en de hobby van uw zoon. Ze doen evenwel geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's van uw kinderen met een groene armband volstaan allerm minst om te concluderen dat ze gebrainwasht zouden zijn, laat staan dat ze gerekruteerd zouden zijn, door een sjiiitische militie. De foto's van Palestina-straat tonen enkel aan dat sjiiitische groeperingen openlijk aanwezig zijn in Bagdad. De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag en die nog niet werden aangehaald in bovenstaande beslissing betreffen louter kopies en beschikken aldus over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde. Bovendien hebben ze betrekking op een voorgehouden beslissing in een beweerde voogdijkwestie die ondertussen werd herroepen door het stammenoverleg. Dient nog te worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Geen van de documenten die u voorlegt bevat informatie die tot de conclusie kan leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen.

Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet.

Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Na een korte theoretische uiteenzetting betwist verzoekster de beoordeling van de bestreden beslissing in verband met de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, a) en b). Zij licht toe als volgt:

"Het CGVS verwijt aan verzoekster dat ze tot op heden niets heeft vernomen van haar voormalige schoonfamilie sinds maart 2014. Zoals verklaard door verzoekster, werd er beslist in deze zitting dat haar kinderen naar haar voormalige schoonvader moeten als ze 18 jaar worden. De kinderen zijn nog niet 18 jaar oud. Zonder verder analyse, beweert het CGVS dat wanneer een minderjarige achttien wordt dient hij niet langer voogdij te staan. De opvoeding in Irak is echter niet hetzelfde dan in België. Geen verdere vragen werden gesteld aan verzoekster over dit problematiek.

Bovendien, wat betreft de problemen met haar buurman die een leider van Al-Hashd Al-Shaabi is, wil verzoekster graag opmerken dat ze gevlucht was naar haar moeder. Verzoekster vreest echt dat haar zoon door die militie wordt gerekruteerd.

[CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 12-13]

(CGVS, p. 12-13).

Mevrouw heeft doorlevende en coherente verklaringen afgelegd hieromtrent. Het is de derde keer dat ze Irak moest verlaten. Ze is uitgeput. Ze heeft met veel meegemaakt in Irak. Ze wil graag opmerken dat ze nooit al die geld zou hebben uitgegeven en drie reizen gedaan als ze veilig en geen problemen had in Bagdad.

Betreffende haar huwelijk in België, is het feit dat ze regelmatig contacten had in Bagdad met haar echtgenoot niet genoeg om dit motief te verwerpen. Mevrouw vertelde aan niemand haar huwelijk. Ze bleef altijd bescheiden. Het is ook niet onwaarschijnlijk dat Irakezen die terugkeren van België hebben tegen haar broers gezegd dat ze hertrouwd bent.

Bovendien is Mevrouw ouder dan haar echtgenoot:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 16]

(CGVS, p. 16)

Het huwelijksband in België is niet betwist door de tegenpartij. Dit huwelijk is een schande voor de familie van de verzoekster. Mevrouw is een weduwe. Het feit voor een vrouw om een jongere man te hertrouwen wordt slechts gezien door de Irakese samenleving. De zus van de verzoekster heeft tegen verzoekster gezegd dat de broer was heel boos en heeft haar moeder verboden om haar te contacteren. In een recente arrest n°X van 6 juli 2017, heeft Uw Raad een beslissing tot weigering vernietigen omwille van het huwelijk van een Irakese verzoekster en haar jongere echtgenoot:

[citaat arrest nr. X]

Bovendien, zou Mevrouw M.J. ook een risico lopen bij terugkeer in Irak als de familie van haar man en van haar voormalige schoonvader op de hoogte gebracht wordt van dit huwelijk.

Als het geloofwaardigheid examen die normaal gezien wordt uitgevoerd een nood- zakelijk etappe is om na te komen of de verzoeker bescherming zou moeten krijgen, is het ook belangrijk te vermijden dat het de vraag zelf verhuult. In het geval dat er een twijfel bestaat over de werkelijkheid van sommige feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, stelt de uitdrukking van deze twijfel de verwerende partij niet vrij van zich af te vragen in fine over het bestaan van een vrees voor vervolging van de verzoeker (RvV, arrest n° 80 269 van 26 april 2012).

Bovendien, krachtens artikel 202 van de Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status van de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen: « Since the examiner's conclusion on the facts of the case and his personal impression of the applicant will lead to a decision that affects human lives, he must apply the criteria in a spirit of justice and understanding and his judgement should not, of course, be influenced by the personal consideration that the applicant may be an "undeserving case" ». Bovendien, volgens artikel 203 van dezelfde Handbook: « After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt. ». Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas (b.v. RW, n° 18.937 van 20 november 2008, § 2.8 ; RW n° 27.489 van 19 mei 2009, § 2).

Door geen met alle elementen van de zaak, heeft de verwerende partij het artikel 8, §2, a) van de Richtlijn 2005/85/CE het en artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 geschonden."

Verzoekster betwist – aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, c) – de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad. Zij meent dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, uit beschikbare informatie blijkt dat zij een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat de commissaris-generaal het bestaan van een gewapend conflict in Bagdad waarbij hevige gevechten met vooreerst burgerslachtoffers plaatsvinden, niet in twijfel trekt. De COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 23 juni 2016 geeft een duidelijke lijst van de vele zware aanslagen die in Bagdad plaatsvinden, en de problemen in verband met de sjiiitische milities. Verzoekster is echter van mening dat de commissaris-generaal een onjuiste juridische kwalificatie maakt door te stellen dat Bagdad momenteel niet wordt "geteisterd door willekeurig geweld". Zij licht hieromtrent toe dat:

"Ze lijkt de noties « gewapend conflict » en « willekeurig geweld » te verwarren. Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat "Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS" en "evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger (beslissing p. 4). Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van « gewapend conflict » dan de kwalificatie van « willekeurig geweld tegen burgers », notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties (M. LYS, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016, p.18)."

Verzoekster voert aan dat, hoewel er in Bagdad geen strijd wordt gevoerd tussen IS en het regeringsleger, de stad wel regelmatig getroffen door aanvallen van IS. Zij verwijst hierbij naar informatie en cijfers over aanslagen in Bagdad en burgerslachtoffers.

Verzoekster maakt ook de vergelijking tussen asielzoekers afkomstig uit Ninewa, die wel de subsidiaire beschermingsstatus krijgen, en Bagdad, terwijl Bagdad na Ninewa het meeste aantal slachtoffers kent. Verzoekster verwijst eveneens naar informatie van Human Rights Watch, United States War College en Amnesty International betreffende de macht van de sjiiitische milities in Bagdad. Aldus merkt verzoekster op dat: *"burgers zijn nog steeds massaal getroffen door geweld die zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt"*. Wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus naar de bron *"Iraq Body Count"* (IBC). Verzoekster stelt zich evenwel vragen bij de kwaliteit van deze bron. Zij werpt op dat IBC informatie verzamelt over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld worden in mortuaria. Aangezien er door IBC geen *"actief"* onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen wordt uitgevoerd, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid, aldus verzoekster, die hier aan toevoegt dat het artikel *"Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash"*, opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website 'Clearing House', ernstige beschuldigingen tegen IBC uitte. Zo beschuldigt Nafeez IBC ervan fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Verzoekster meent dat Cedoca dit in het verslag diende te benadrukken. Verzoekster wijst er tevens op dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd uitgeroepen in Bagdad nadat betogers de Groene Zone waren binnengedrongen, hetgeen de onzekere situatie in Bagdad andermaal benadrukt.

Verzoekster voert tevens aan dat de commissaris-generaal een *"onredelijke en gedeeltelijke lezing"* van de beschikbare landeninformatie heeft gemaakt bij de beoordeling in de bestreden beslissing dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is. Zij lichten hieromtrent toe dat:

"Zelfs als goederen worden veranderd en zijn vrij verkrijgbaar in Bagdad, stelt Cedoca vast dat volgens "OCHA en de BBC, maakt het de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad mogelijk om rond te komen. De krappe financiële situatie van de overheid, waardoor de betaling van het overheidspersoneel soms vertraging oploopt, de betrekkelijk hoge werkloosheid en de zorg voor de talrijke ontheemden maken volgens IOM en de bovenstaande bronnen dat de financiële reserves van veel gezinnen Bagdad onder druk staan. dit geldt ook voor gastgezinnen waar vluchtelingen verblijven." (COI Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p.23)

Hoewel de scholen in Bagdad wel geopend zijn, vermeldt het COI Focus dat, in Bagdad, *"het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies"*. (COI Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p.23)

Wat betreft de gezondheidszorg, verklaart Cedoca: *"De gezondheidszorg staat onder druk door de sterke toestroom van binnenlandse vluchtelingen. Veel artsen hebben het land verlaten na 2003, en de investeringen in de gezondheidszorg zijn niet vol- doende om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen. Artsen in de hoofdstad klagen over een tekort aan medisch materiaal en medicijnen, te weinig ziekenhuizen en de dreigementen en geweld van familieleden van overleden patiënten. Artsen lopen ook gevaar om beroofd of ontvoerd te worden tegen losgeld. Bovendien kunnen zij worden opgeroepen om dienst te doen aan het front tegen ISIS. Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, dit brengt vooral in overbevolkte wijken gezondheids problemen met zich mee."* (COI Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p. 22-23) Er is ook gevallen van cholera in Bagdad, zoals in alle delen van Irak (COI Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p.23)

Uit andere bronnen blijkt ook dat : *« L'Irak est le pays qui subit le plus grand nombre d'attentats perpétrés par Daesh. A l'hôpital de Bagdad, victimes civiles et militaires se croisent sous le regard des médecins qui se sentent, de plus en plus, en première ligne. (...) L'Irak est le pays le plus touché par les attentats commis par Daesh, au point que de nombreux médecins ont fini par s'exiler; craignant pour leur propre sécurité. (. .) "Il y a beaucoup de médecins qui quittent le pays parce que c'est trop difficile. On risque d'être tué ou agressé alors beaucoup préfèrent s'enfuir", déplore-t-il. »* (BFM TV, *« Lutte contre Daesh: les médecins quittent l'Irak, usés et inquiets »*, 11 april 2016, <http://www.bfmtv.com/international/reportage-les-medecins-uses-et-inquiets-quittent-l-irak-962850.html>)

Betreffende vluchtelingenstromen naar Bagdad: *"Daar staat tegenover dat ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. (...) De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. (...)"*

Voorts, kent Cedoca toe dat het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil viel. (COI Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p.23).

Cedoca stelt ook vast dat de betogingen tegen de slechte infrastructuur en de alomtegenwoordige corruptie *"blijven aanhouden en beleven een hoogtepunt met de bestorming van de internationale zone door de aanhangers van de sjiiitische geestelijke en politicus Moqtada al-Sadr op 30 april 2016."* (COI

Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p. 25) "De nationale structuren voorhulp aan behoeftigen dreigen ineens te storten door de sterke toename bij de navraag aan de ene, en de precare begrotingssituatie van de staat alsook de afname van inheemse voedselproductie - door de oorlogshandelingen - aan de andere kant" (COI Focus, 23 juni 2016, pp. 20- 22)

Begin februari 2016, begonnen de bouw van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden te versterken. Dit project werd bekritiseerd voor verschillende redenen. Een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Deze wordt bekritiseerd omdat verborgen terreurcellen van ISIS ervan zouden kunnen profiteren om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad. (COI Focus - De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, p.8)

Rekening houdend met deze elementen gaan verzoekster niet akkoord met het feit dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is."

Verzoekster besluit dat:

"Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en de algemene situatie in Bagdad heeft de tegenpartij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Betreffende het artikel 15, c), van het Richtlijn 2011/95/UE (vroeger Richtlijn 2004/82/CE), omgezet in Belgisch recht door het artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980, in haar arresten Elgafaji en Diakité, wijst het Europees Hof van Justitie erop dat « hoe meer de verzoekers eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming » (Elgafaji, §39 ; Diakité, §31).

Mevrouw heeft aangetoond dat ze in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Irak. Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, moet Mevrouw M.J. de subsidiaire beschermingsstatus krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.

Als Uw Raad zou vaststellen dat er geen spraak is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoekster naar haar land van herkomst hen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen in overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Als gevolg, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Bagdad conflict tussen de strijdkrachten van het regime, de rebellen en de Islamitische Staat, valt de verzoekster onder de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus in overeenstemming met artikel 48/4, c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, b) - van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. In een aanvullende nota van 5 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 25 september 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij het nemen van deze beslissing alle elementen heeft betrokken die door verzoekster werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag en de door haar aangebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt dan ook niet aangetoond.

2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, zijnde haar vrees voor vervolging door haar schoonfamilie omwille van de voogdij over haar kinderen.

Hieromtrent werd in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat:

“Allereerst moet er worden opgemerkt dat u uw huidige asielaanvraag deels baseert op asielmotieven die u bij uw vorige asielaanvragen in Nederland en België reeds aanhaalde, in casu de voorgehouden problemen met uw schoonfamilie omtrent het hoederecht van uw kinderen. In dit verband moet er worden opgemerkt dat uw asielaanvraag in Nederland werd afgewezen omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat uw aanvraag gegrond was op omstandigheden die een grond voor verlening konden vormen (zie Voornemen, dossier IND, toegevoegd aan het administratief dossier). Uw eerste asielaanvraag in België werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en er eveneens ernstige twijfels bestonden omtrent uw werkelijke profiel. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep volledig overgenomen door de RvV. Uw tweede asielaanvraag in België werd door de DVZ niet in overweging genomen aangezien u geen nieuwe gegevens aanbracht dat er ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.”

In het kader van onderhavige, derde asielaanvraag volhardt verzoekster in haar eerdere verklaringen omtrent deze vervolgingsfeiten. Het feit dat verzoeksters voorgehouden problemen in het kader van de eerdere asielaanvragen als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere asielaanvragen niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeksters verklaringen in het kader van haar derde asielaanvraag de geloofwaardigheid van haar vermeende vrees voor vervolging door haar schoonfamilie nog verder ondermijnen. De commissaris-generaal oordeelde met reden dat:

“U vestigde zich na uw terugkeer uit België immers op uw oude adres in de Palestina-sstraat, waar de familie van uw eerste man u gemakkelijk zou kunnen vinden (CGVS, p. 5, 6, 14). Dit gedrag stemt niet overeen met de vrees die u zegt te hebben ten aanzien van uw voormalige schoonfamilie. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw 2e asielaanvraag een kopie van een verstotingsbrief van uw stam voorlegde. Echter, het feit dat u na uw terugkeer uit België nog 2 jaar bij uw familie kon wonen wijst er allerminst op dat u daadwerkelijk verstoten werd door uw stam. Tenslotte legde u tijdens uw tweede asielaanvraag een kopie van een arrestatiebevel neer op uw naam, dat uitgevaardigd werd door het Hof van Al Rusafah. U stelde dat u in Irak werd gezocht en bij aankomst aan de luchthaven van Bagdad onmiddellijk gearresteerd zou worden (zie verklaringen DVZ 2e asielaanvraag, punt 15).

Op 30 juli 2013 keerde u vrijwillig terug naar Irak, via de luchthaven van Bagdad, en dit vreemd genoeg zonder enig probleem. Indien er daadwerkelijk een arrestatiebevel zou zijn op uw naam kan er worden verwacht dat u bij aankomst in Irak gearresteerd zou worden. U gevraagd uit te leggen hoe het kan dat u het land in- en uit kan reizen zonder probleem terwijl er een arrestatiebevel op uw naam staat, stelt u dat het arrestatiebevel mogelijk vals is, opgesteld door uw schoonfamilie om u onder druk te zetten (CGVS, p. 26). Dit is geen afdoende verklaring en betreft duidelijk een post factum verklaring.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid en houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag.

Dient te worden opgemerkt dat u er ook in onderhavige asielaanvraag niet in slaagt aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk dusdanige problemen zou kennen met uw ex-schoonfamilie die tot de conclusie zouden kunnen leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Zo geeft u zelf aan dat noch u, noch uw familie in Irak, tot op heden iets heeft vernomen van uw voormalige schoonfamilie en dit sinds de zitting in maart 2014 (CGVS, p. 22). Indien u daadwerkelijk vervolging dient te vrezen van uw ex-schoonfamilie mag er worden verwacht dat zij in de periode na de zitting van maart 2014 nog contact met u zouden zoeken. Aangezien dit niet het geval is ondermijnt het andermaal de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met uw ex-schoonfamilie. Bovendien werd er tijdens de zitting van maart 2014 beslist dat uw kinderen naar uw voormalige schoonouders dienen te gaan wanneer ze achttien worden (CGVS, p. 21, 22). Tijdens uw 2e asielaanvraag in België legde u vreemd genoeg een kopie van een beslissing van de dienst Religieuze zaken van de soennitische gemeenschap in Irak voor, waarin stond dat het hoederecht over uw kinderen toen reeds aan uw voormalige schoonvader werd toegewezen. U stelt nu dat de beslissing van het stammenoverleg de eerdere beslissing van de dienst Religieuze zaken overklast (CGVS, p. 24). Los van het bevreemdende van deze wending moet er dan ook worden geconcludeerd dat de overeenkomst die gesloten werd tijdens de zitting van maart 2014 in uw voordeel is. Wanneer een minderjarige achttien wordt dient hij bovendien niet langer onder voogdij te staan. Er kan hier in geen geval gesproken worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ernstig risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw voorgehouden problemen met uw voormalige schoonfamilie betreffende de voogdij over uw kinderen kunnen, mede gezien de eerdere vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven, bijgevolg niet leiden tot de conclusie dat u hierom nood heeft aan internationale bescherming."

In zoverre verzoekster aanvoert dat een kind in Irak niet ontvoegd zou worden vanaf zijn achttiende, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, die niet gestaafd wordt door concrete elementen of gegevens. Dergelijk verweer kan boven geen afbreuk doen aan de overige pertinente en terechte motivering van de bestreden beslissing.

Daarnaast voert verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag een nieuw element aan, namelijk dat zij vreest dat haar zoon gerekruteerd zal worden door Al-Hashd Al-Shaabi. Hieromtrent oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

"Naast de problemen met uw voormalige schoonfamilie vreest u ook dat uw zoon gerekruteerd zal worden door Al-Hashd Al-Shaabi. U verwijst daarvoor naar het incident met uw buurman, dat 4 dagen voor uw vertrek uit Irak plaatsvond (CGVS, p. 3, 12, 13). Dit betreft echter een eenmalig incident. U geeft zelf aan dat u uw buurman nadien niet meer heeft gehoord of gezien. Evenmin ging hij langs bij uw moeder. U geeft verder ook aan nooit eerder problemen gehad te hebben met milities. Verder wijst niets in uw verklaringen erop dat uw zoon gedwongen gerekruteerd zou worden door Al-Hashd (CGVS, p. 18, 22, 23, 24). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie administratief dossier) blijkt overigens dat gedwongen rekruteringen door Al-Hashd Al-Shaabi niet plaatsvinden. Dit geldt zowel voor soennieten als sjiiten. Er zijn immers meer dan voldoende vrijwillige strijdkrachten. U hiermee geconfronteerd zegt u dat die info klopt, maar dat ze de jongeren wel brainwashen (CGVS, p.24). Uit niets in uw relaas blijkt echter dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden met uw zoon. Dit betreft bijgevolg een louter hypothetische vrees. Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ in kader van uw derde asielaanvraag geen enkele melding maakte van dit incident of de vrees dat uw zoon gerekruteerd zou worden. U gevraagd waarom u uw vluchtaanleiding niet vermeldde bij het interview op de DVZ, stelt u dat onze collega's dat niet hebben gevraagd en dat het interview te kort was (CGVS, p. 24). Deze verklaring kan echter niet overtuigen, aangezien er u tijdens het interview bij DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw asiel aanvroeg in België."

Verzoekster voert geen dienstige argumenten aan tegen dit verweer.

Met de loutere herhaling van haar verklaring dat zij naar haar moeder gevlucht was doet zij geen afbreuk aan voorgaande motivering van de bestreden beslissing. Deze motivering wordt evenmin in een ander daglicht gesteld door de loutere vaststelling dat zij hierover gedetailleerde en concrete verklaringen aflegde, noch door louter te poneren dat zij niet voor de derde keer Irak zou verlaten hebben indien zij geen problemen zou hebben in Bagdad. Verzoekster slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoekster voerde in het kader van haar derde asielaanvraag nog een nieuw element aan, namelijk dat zij vervolging zou vrezen door haar familie omwille van haar huwelijk in België met een jongere man. Hieromtrent merkte de commissaris-generaal terecht op dat:

"Tenslotte vreest u vermoord te worden door uw broers, omdat u in België hertrouwd bent zonder hun toestemming. U slaagt er echter niet in die vrees concreet te maken. Zo is het niet geloofwaardig dat zowel u, als uw kinderen, uw huwelijk met uw huidige echtgenoot geheim konden houden tijdens uw verblijf in Irak van juli 2013 tot augustus 2015. U woonde namelijk afwisselend met uw moeder en uw zus en gaf aan regelmatig contact te hebben met uw echtgenoot in België (CGVS, p.16). Tijdens deze periode zouden jullie zelfs een procedure tot gezinshereniging gestart zijn die overigens werd afgewezen (CGVS, p. 12). Verder blijft u zeer vaag over de manier waarop uw familie uiteindelijk te weten is gekomen dat u hertrouwde in België. U stelt dat ze het te weten kwamen via Irakezen die terugkeerden van België naar Irak. U gevraagd dit te specificeren, zegt u dat u niet weet wie dit precies vertelde aan uw familie, maar dat veel mensen jullie kennen (CGVS, p.17). Wat betreft uw huidige schoonfamilie verklaart u initieel expliciet dat zijn niet op de hoogte zijn van jullie huwelijk (CGVS, p. 10). Gezien uw, vage, claim dat uw eigen familie wel op de hoogte zou zijn van het huwelijk wordt u gevraagd hoe het kan dat zij dit niet te weten zijn gekomen. U wijzigt hierop uw verklaringen en stelt dat u niet weet of uw schoonfamilie op de hoogte is en dat u het niet heeft gevraagd aan uw man aangezien het voor de man niet van belang en niet schandalig is (CGVS, p.17). Deze verklaringen overtuigen allerm minst en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk vervolging dient te vrezen omwille van uw huidige huwelijk."

Verzoekster beperkt haar verweer omtrent dit motief tot het louter herhalen van haar verklaringen en tegenspreken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet ontkracht.

Verzoekster toont evenmin aan zij louter omwille van het feit dat zij getrouwd is met een jongere man bij haar terugkeer naar Bagdad zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Nog daargelaten het feit dat verzoekster hieromtrent geen objectieve landeninformatie voorlegt, merkt de Raad op dat verzoekster de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters problemen, haalt zij geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige aan haar huwelijk gelinkte problemen aan. De Raad merkt bovendien op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Elke asielaanvraag dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP